

Terugblikken met De Zeewacht

Op 6 december, dag op dag, bestaat De Zeewacht 100 jaar. Er zijn maar heel weinig weekbladen die, onder de vorm van een krant, deze hoogst eerbare leeftijd halen.

Als Oostendenaar heb ik heel mijn leven van De Zeewacht gehoord. De meeste van mijn vele tantes kochten iedere week trouw hun Zeewachtje. En als ze onder mekaar discussieerden over een of andere gebeurtenis, dan besloten ze stevast met de zinsnede „Wel, we gaan wachten tot het in De Zeewacht staat.”

Ik weet ook nog goed dat mijn meter overdag zoveel werk had dat ze soms maar na 11 uur 's avonds tijd vond voor De Zeewacht. Een andere tante was dan weer een trouwe lezer van de doorgaans volle pagina gemeenteraadnieuws. Het volledige relaas van aanvallen en replieken van de verschillende politici kon vaak heel amusant zijn.

Toen mijn oudste broer in Belgisch Congo verbleef, moesten we —zoals dit bij veel Oostendse koloniale het geval was— regelmatig De Zeewacht naar hem opsturen. Op het moment dat hij dan die krant kreeg, was het nieuws wel al een maand oud, maar dat deerde helemaal niet. Veel Oostendenaars voelden zich door De Zeewacht toch wat meer verbonden met hun geboortestad.

Nieuwsstrijd

In de ontstaansperiode van De Zeewacht genoten journalisten veel aanzien. Om maar een idee te geven verwijzen we naar Alphonse Elleboudt, stichter en uitgever van De Zeewacht en een heel bekend figuur in Oostende. Zonder veel moeite liet Elleboudt zich verkiezen tot gemeenteraadslid en later werd hij zelfs schepen.

De Zeewacht is ontstaan in een periode waarin Oostende verschillende lokale kranten kende, zowel Nederlandstalige

De Van Iseghemlaan met de Koninklijke Schouwburg en gans vooraan rechts de vroegere bureaus van De Zeewacht.

als Franstalige, die dan onder mekaar een vinnige strijd voerden om in de gunst van de lezers te verkrijgen. Deze bikkelharde strijd werd vooral uitgevochten tussen de perslui; allemaal wilden ze dat bijzondere nieuwtje in hun krant krijgen.

En als er criminele zaken gebeurden, zoals de moord in de duinen op Margaretha Cheyns in 1933, of de moord op de Oostendse Claudine Vandervloed in de duinen van Lombardsijde (1955) betekenden voor de kranten 'vette' kluisen.

Van de vele redacteurs en hoofdredacteurs die hun stempel hebben gedrukt op De Zeewacht, herinner ik me nog levendig Wardje Lauwers, met wie ik vele uurtjes in La Coupole in de Van Iseghemlaan heb doorgebracht. Wardje bleef altijd kalm en had een formidabel geheugen.

Raymond Huilmand, ook bekend onder de schuilnaam Jo Deensen, heeft zich vooral in het artiestenmilieu weten te ontpoppen. Hij schreef liedteksten, gaf fonoplaten uit en verleende zijn medewerking aan Freddy's Dansorkest. Onlangs nog ben ik op een foto gestoten waarop ik Freddy, Jo Deensen en Will Tura herkende.

Vrijwilligers

Door even terug te keren in de tijd, denk ik ook aan Dries Van Damme, die met de overstroming van 1953, onder een hoofdredactie van Ward Lauwers, een speciaal 'overstromingsnummer' van De Zeewacht heeft gemaakt. Voor drukkerij Unitas stelde Van Damme zelfs nog een speciale brochure samen.

Wie ik me eveneens kan herinneren is Gerard Geuskens, die als linotypist overschakelde naar de job van sportredacteur. Van alle sportwedstrijden waarbij de Oostendse ploegen waren betrokken, hier of op verplaatsing, maakte hij een verslag. Hij wist een groep 'vrijwillige' medewerkers rond zich te scharen. Zo heb ikzelf ook gedurende een paar jaar, toen ik werd verkozen om de public relations te verzorgen binnen het sportbestuur van KVGGO, het verslag voor KVGGO op verplaatsing gemaakt. Als ik niet op verplaatsing was geweest, schreef ik het verslagje de maandagavond tijdens de laatavondvergaderingen van de voetbalploeg.

Verschillende lokaties

Een zeer gekende figuur was

ook de bode van De Zeewacht. Overal in de stad was deze blonde dame (Simonne Wilaert, nvdr.) bekend. Aanvankelijk toerde ze rond op haar fiets, later op haar bromfiets en waar ze voorbijkwam hoorde men vaak „Het is 'deze van De Zeewacht'”.

Ik geloof dat het niet overdreden is te zeggen dat iedere echte Oostendenaar steeds de kantoren van De Zeewacht heeft weten liggen. Na de Tweede Wereldoorlog weer vlug opgestart, verhuisde De Zeewacht van de Van Iseghemlaan naar de Rogierlaan en naar de Sint-Pieterslaan om vijf jaar geleden aan de Nieuwpoortsesteenweg 72 (François Musinstraat) een nieuwe onderkomen te vinden.

Gesticht in 1896, in de maand december, had Alphonse Elleboudt nooit kunnen vermoeden dat een eeuw later duizenden en duizenden pagina's met Zeewachtnieuws van de pers zouden zijn gerold. En nog steeds is het zoals het op Jo Deensen's fonoplaatje «'t Staat in de De Zeewacht, Marietje» te horen was.

(Omer Vilain)